

SEKTOR JM

Po příletu na zničenou planetu Zemi byl průzkum rozdělen do mnoha oblastí. Aronova skupina měla přidělený úsek nazvaný *Sektor JM*.

„Podařilo se nám rozluštit písmo pozemšťanů,“ řekl Xylo. „Lidé se dělili na mnoho národů a každý měl svůj vlastní jazyk. Tady, podle toho, co naši odborníci zjistili, žili nějací Češi. Patřili k těm menším národům. A tuhle část svého místa nazývali Jižní město. Proto sektor JM.“

„Jižní město?“ opakoval zamyšleně Aron.

„Ano. Zkráceně tomu říkali: *Jižák*. Takhle to naše dešifrovací týmy přeložily. Tyhle jejich pojmy a významy slov jsou nám už známy. Jih, sever, východ, západ. Nahoru, dolů. Hodně si určování prostoru zjednodušovali.“

Chvíli se rozhlíželi po troskách ohromných budov, které se táhly všemi směry. Na mnoha místech už převládala bujná vegetace. Bylo jen otázkou času, kdy se tohoto prostoru zmocní úplně.

„Zvláštní místo,“ zašeptal Aron.

„Z našeho pohledu na život lidí jistě ano. Jak tady můžeme dosud vidět, snažili se svá obydlí odlišit barevností jejich... tohle slovo nám dalo trochu práci... jejich *fasád*. Také už víme, že z tekutin měli hned po vodě jako nejoblíbenější nápoj jakési pivo a právě v tomto sektoru JM existoval jeden z lidských pivovarů. Prý velmi úspěšný. Jeho zbytky jsou nedaleko odtud. Po světě jich ale lidé měli mnohem více. V této souvislosti byl přeložen i jejich výraz: *život je příliš krátký na to, abychom pili špatné pivo*. Museli mít k této tekutině nějaký hodně osobní vztah. Dále bylo zjištěno, že sektor JM byl vyplněn zelení, jak nazývali vegetaci, kterou využívali jako relaxační místa, pokud vyšli ze svých domovů ven.“

„Možná si umím představit, že to tady měli rádi. O to nepochopitelnější je, proč to nakonec zničili,“ řekl Aron.

„Jejich zkáza, jak ukazují všechna fakta, byla poměrně rychlá,“ přikyvoval Xylo. „Směřovali k zániku sice pomalu a dlouho, ale vytrvale a pak to přišlo najednou.“

„Jak se jim tu asi žilo? Co všechno znali, co věděli?“

„Myslím, že jsme jejich historii zmapovali dost důkladně,“ odpověděl Xylo. „Lidé byli zvyklí žít pohromadě. Velká společenství měst a malá společenství vesnic. V nich pak tvořili ještě malá dělaná společenství: *rodiny*. Jejich specifikem bylo scházet se, bavit se, pro každé roční období měli svoje oblíbené zájmy. V létě voda, v zimě hory. Dokázali sice sami sobě dost často znepríjemňovat život válkami, ale jinak nebyla struktura jejich bytí na téhle planetě zase až tak špatná. Myslím, že život ve společenství byl pro ně velice důležitý a vymysleli spoustu věcí proto, aby se mohli bavit a užívat si. Planeta jim k tomu dávala možnosti spoustu. Krásná moře, ostrovy, lesy, hory. Byla členitá a pestrá.“

„Dokud sami sebe nezničili,“ ušklíbl se Aron. „Pokud je pravda, že k tomu došlo kvůli jejich naprostému přelidnění.“

„To se nejspíš stalo. Přelidnění. Podle rozluštěných údajů dosáhla lidská populace, vyjádřeno jejich číslováním, počtu 42 miliard lidí. Pořád měli nějaké vize, že v takovém případě osídlí dna oceánů nebo se dokonce přesídlí na jiné planety. Na to ale neměli schopnosti a zřejmě ani čas. Přeplnili svou planetu nad kritickou mez a spotřebovali všechny její zdroje.“

„Co dál jste tady zjistili.“

„Podařilo se nám v tomto sektoru rozluštit skoro všechno. Nedaleko jsou zbytky jakéhosi obřího komplexu, který nazývali Westfield. S největší pravděpodobností šlo o jejich hlavní zdejší zásobárnu.“

„Jazykově se ten název jejich místní řeči ale vymyká, že? Byla tu prý také nalezena stavba, která jakoby sem ani nepatřila.“

„Ano. Tu nazývali Chodovská tvrz. Zůstala poměrně zachovalá. Je naprosto odlišná od okolních staveb a máme teorii, že v ní žili zdejší vládci. Ale není to zatím potvrzené.“

„Jak na tom tady byli po technické stránce?“

„Objevíli jsme náznak informace o jejich hlavní místní dopravní cestě, kterou nazývali *linka C*, ale probíhající povrchový průzkum zatím neodhalil, kde ji vlastně měli. Přepravovali se po ní *kaštani*, takto nám to alespoň vyšlo v překladu.“

„A dál?“

„Lidé na celé planetě také komunikovali přes takzvaný internet, používali mobily, samozřejmě vše velice nízké úrovně, ale pro jejich komunikaci na planetě to bylo dostačující. Dokázali doletět i na Měsíc, kde jsme se také zastavili. Z jejich pohledu to byl, jak jsme přeložili ten příměr: *velký skok pro lidstvo*. Úsměvné, že? Dostat se k tak blízkému objektu a vydávat to za dobytí vesmíru. Poslali také pár svých prázdných strojů hlouběji do vesmíru, ale sami se tam nikdy dostat nedokázali.

V domech, nebo spíš jejich zbytcích, jaké vidíte v sektoru JM tady kolem, trávili většinu svého času. Domov byl pro ně posvátné místo, je to také jedno z jejich nepoužívanějších slov, jak bylo už zjištěno. Známe ale význam i jiných lidských slov jako: *industriální, vyrovnaný rozpočet, polopenze, tříděný odpad, střet zájmů* a podobně. Dá se říci, že jsme jejich, ne zase až tak složitou civilizaci, odkryli na tomto místě beze zbytku. Až na jedno.“

„Až na jedno?“

„Je tu v sektoru JM jistý nápis, se kterým si naši odborníci dosud nevědí rady. Nedává žádný smysl.“

„Jaký nápis?“

„Krátká věta, kterou naši odborníci přeložili jako... raději vám to rovnou ukážu.“

Natáhl platinovou ruku a z ní se vysunula malá destička. Rozsvítla se a objevil se na ní kostrbatě psaný nápis.

„Vidíte? Zatím nevíme, zda je to nějaká mimořádně rafinovaná šifra která, což je snad nemožné, přesahuje naše chápání. Ale vzhledem k velikosti toho nápisu a především jeho umístění na zeď budovy, které říkali domov, jde asi o něco důležitého.“

Aron mlčky pročítal ten nápis. Nechápal ho.

JENDA MILUJE KLÁRU.

„Možná to nic důležitého neznamenaá,“ řekl nakonec bezradně.